

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/27/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119281052
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6119281052.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: Z. O. N., J. XX.XX.XXXX, G. J. XX, G., zast. Mgr. Zinou Hlbočanovou, advokátkou so sídlom Vajnorská 20, Bratislava, IČO: 42 181 119, o zaplatenie 3.131,88 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18.01.2022, č.k. 11Csp/22/2019 - 255, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. **p o t v r d z u j e**.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. **m e n í** tak, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
- III. Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 3.131,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 28.11.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške (výrok II.).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 zákona č. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), ust. § 53 ods. 9, § 565, § 101, § 103 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že nebolo sporným, že žalovaná uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu dňa 19.11.2012 Zmluvu o bežnom účte a balíku produktov služieb ČSOB Pohoda, predmetom ktorej bolo zriadenie a vedenie bežného účtu a dňa 30.05.2013 pôvodný veriteľ oznámil žalovanej poskytnutie úveru k ČSOB Kreditnej karte (ďalej aj „Zmluvy o úvere“), pričom úverový rámec predstavoval sumu 3.000 eur, nebolo sporné, že išlo o spotrebiteľský úver čerpaný prostredníctvom kreditnej karty. Zmluvné strany sa dohodli, že splatnosť je vždy 25. v mesiaci, úroková sadzba predstavovala 18,90 % p.a., debetná úroková sadzba 30 % p.a., RPMN predstavovala 20,97 % a celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť, vypočítaná podľa údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy predstavovala 3.304,89 eur (vychádzajúc z predpokladu, že úver bude okamžite vyčerpaný). Zároveň nebolo podľa súdu prvej inštancie sporné, že žalovaná čerpala peňažné prostriedky v celkovej výške 33.748,48 eur, a to od roku 2013 do augusta 2016 a vykonala úhrady v celkovej výške 32.550,88 eur. Z týchto úhrad bola na istinu započítaná suma 30.616,30 eur, na úroky suma 1.613,64 eur, na poplatky suma 314,50 eur a na úrok

z omeškania suma 6,14 eur. Listom zo dňa 27.09.2016 právny predchodca žalobcu oznámil vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru dňom 25.09.2016 a vyzval žalovanú na zaplatenie celého dlhu vo výške 3.239,61 eur, ktoré oznámenie bolo žalovanej doručené dňa 03.10.2016. K námietke žalovanej ohľadne nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v spore, nakoľko podľa nej Československá obchodná banka a.s. (ďalej aj len „ČSOB a.s.“) zaslala oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v rozpore s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, uviedol súd prvej inštancie, že táto skutočnosť v spore preukázaná nebola. Žalovaná namietala aj to, že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný, pretože predložil neúplnú zmluvu o postúpení pohľadávky, pričom podľa nej nie je zrejmé, či si neuplatňuje sumu nad odplatu a práva väčšie ako nadobudol. Žalobca v spore súdu prvej inštancie predložil oznámenie právneho predchodcu žalobcu adresované žalovanej o postúpení pohľadávky zo dňa 06.12.2017, spolu s podacím hárkom s dátumom odoslania 08.12.2017, preukázal teda odoslanie tejto písomnej výzvy a relevantné oznámenie postupcu žalovanej o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu žalobcu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“ sp. zn. 4Obo 21/2001); súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že doručenie písomnej výzvy dlžníkovi nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, a dovodil, že žalobca je aktívne legitímovaným subjektom v spore. Žalovaná v spore namietala, že žalobca nepreukázal v spore, pre ktorú neuhradenú splátku bol úver vyhlásený za predčasne splatný a že podľa nej je právny úkon zosplatenia úveru absolútne neplatný, nakoľko neobsahuje údaj, pre ktorú nezaplatenú splátku sa úver zosplatil. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že podľa jeho názoru nejde o absolútne neplatný právny úkon, keď právny predchodca žalobcu využil svoje právo vyplývajúce z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vyhlásil okamžitú splatnosť úveru, pričom zákon neukladá pod sankciou neplatnosti povinnosť uviesť, ktorú splátku veriteľ považuje za rozhodujúcu. Nakoľko v spore išlo o spotrebiteľský vzťah a išlo o plnenie v splátkach, v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka môže veriteľ uplatniť právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Premlčacia doba začína plynúť podľa ust. § 103 Občianskeho zákonníka odo dňa nesplnenia splátky, pre ktorú sa stal splatný celý dlh; pre posúdenie otázky premlčania podľa súdu prvej inštancie je teda rozhodujúce určiť nesplnenie ktorej splátky vyvolalo vyhlásenie okamžitej splatnosti celého dlhu, čo bolo v spore sporené. Žalobca uvádzal, že to bola nepochybne splátka splatná dňa 25.09.2016 a žalovaná za splátku, ktorá vyvolala splatnosť celého dlhu považovala splátku 25.03.2016. Podľa súdu prvej inštancie z predloženého výpisu z účtu žalovanej žalobca preukázal, že posledná splátka úveru bola žalovanou uhradená dňa 14.04.2016 v sume 229 eur, nasledujúcu splátku splatnú dňa 25.04.2016, žalovaná neuhradila. V spore mal súd prvej inštancie rovnako za preukázané, že výzva na úhradu pohľadávky bola žalovanej doručená dňa 22.07.2016, pričom žalovaná bola jednak vyzvaná na zaplatenie dlhu a zároveň upozornená na možnosť úver zosplatiť. Oznámením o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 27.09.2016 právny predchodca žalobcu úver zosplatil, oznámenie o zosplatení dlhu bolo žalovanej doručené dňa 03.10.2016. Podľa názoru súdu prvej inštancie, aj keď to právny predchodca žalobcu explicitne neuviedol, mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť vyhlásená pre nesplnenie inej splátky, než splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predchádzala a teda neuhradenej splátky splatnej dňa 25.05.2016, nakoľko žalovaná bola v omeškani s touto splátkou v čase zaslania vyhlásenia predčasnej splatnosti po dobu viac ako 3 mesiace a boli tak naplnené všetky zákonné predpoklady vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.05.2016 listom zo dňa 27.09.2016. S poukazom na ust. § 103 Občianskeho zákonníka premlčacia doba začala plynúť odo dňa zročnosti tejto nesplatennej splátky (splatnej dňa 25.05.2016) a uplynula by 25.05.2019, pričom žaloba bola súdu doručená dňa 25.04.2019, námietka premlčania nie je preto podľa súdu prvej inštancie dôvodná. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalovaná nezaplatila zosplatený dlh, žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia nesplatennej istiny vo výške 3.131,88 eur, ktorá suma nebola rovnako sporná, žalovaná ju ničím nerozporevala, navyše žalobca súdu prvej inštancie preukázal výpis z účtu, preto považoval žalobu za dôvodnú a zaviazal žalovanú na zaplatenie žalovanej sumy. O príslušenstve pohľadávky súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 517 Občianskeho zákonníka a ust. § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a zaviazal žalovanú na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonnej výške 5,00 % p.a. z dlžnej istiny odo dňa 28.11.2017 (po postúpení pohľadávky) do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). S poukazom na to, že žalobca mal vo veci úspech, súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k náhrade trov konania v plnej výške.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu (a aj samotná žalovaná obsahovo s totožnými dôvodmi a námietkami) z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhla napadnuté rozhodnutie zmeniť, žalobu zamietnuť a žalovanej priznať nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania. Poukázala na to, že súd prvej inštancie sa nezaoberal a nevysporiadal s mnohými podstatnými dôkazmi a dôkazy, ktoré vykonal vôbec nehodnotil v ich vzájomných súvislostiach, čím aj dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s podstatnými tvrdeniami strán sporu. Žalovaná mala za to, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný, čo súd prvej inštancie nedostatočne skúmal a dospel k predčasnému právnomu záveru o jeho aktívnej legitimácii v spore. Ak by aj bola daná aktívna legitimácia žalobcu, bol by nárok žalobcu premlčaný, ktorú otázku premlčania súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil. Žalovaná v konaní namietala aktívnu legitimáciu žalobcu tým, že ČSOB a.s. zaslala oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v rozpore s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v čoho dôsledku toto nemohlo vyvolať účinky zosplatnenia dlhu a nebolo tak možné postúpiť žalobcovi dlh z úveru, ktorého splatnosť nenastala. Právny záver súdu prvej inštancie, že táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď neskúmal, aká bola výška mesačnej splátky, ktorú bola povinná žalovaná uhradiť, preto nemohol riadne zistiť skutkový stav, čo do omeškanej splátky, ktorá mala zakladať právo banky zosplatiť úver, pričom Oznámenie banky o vyhlásení predčasnej splatnosti neobsahuje v tomto smere jasný a určitý skutkový dôvod a neobsahuje ani odkaz na zmluvné dojednanie a zákon, z ktorých by bolo možné toto bez pochybností dovodiť. Žalovaná uviedla, že ak by sa súd prvej inštancie riadne zaoberal listinným dôkazom - Výpisom z úverového účtu, neuniklo by jeho pozornosti, že žalovaná v prospech tohto účtu posledne zaplatila splátku v sume 3,98 eur a to prostredníctvom manžela Z. N. a že dňa 14.04.2016 žalovaná nevykonala platbu sumy 229 eur, ale že táto suma bola poukázaná na tento účet úplne inou osobou - X. N.. Z listinného dôkazu - platobnou históriou vyplýva, že ČSOB, a.s. splátku splatnú dňa 25.04.2016 evidovala ako zaplatenú, preto sú zistenia súdu prvej inštancie v rozpore s vykonanými listinnými dôkazmi. Výška mesačnej splátky nebola uvedená v Zmluve o úvere, z textu Podmienok pre vydanie a používanie ČSOB kreditnej karty (ďalej len „Podmienky“), ktoré podľa Zmluvy o úvere tvorili jej neoddeliteľnú súčasť, bola výška minimálnej splátky, ktorú bola žalovaná povinná mesačne uhradiť, vo výške 5 % z dlžnej sumy, avšak minimálne 15 eur a pokiaľ je dlžná suma, z ktorej sa minimálna výška vypočítava, nižšia ako 15 eur, rovná sa výška minimálnej splátky výške dlžnej sumy (čl. VIII ods. 3 Podmienok). Žalovaná nikdy nepožiadala ČSOB a.s. o zvýšenie minimálnej splátky a preto ČSOB a.s. žalovanej nikdy písomne nepotvrdzovala zmenu výšky minimálnej splátky, preto, ak súd prvej inštancie dospel k takému skutkovému zisteniu, že posledná splátka úveru bola uhradená dňa 14.04.2016 v sume 229 eur žalovanou (čo nemá podklad vo vykonanom dokazovaní), pričom následne súd konštatuje, že nasledujúcu splátku, splatnú dňa 25.04.2016 žalovaná neuhradila (čo nemá podklad vo vykonanom dokazovaní), tak bolo na mieste, aby súd prvej inštancie tieto svoje zistenia vyhodnotil vo vzájomnej súvislosti s listinným dôkazom predloženým žalobcom - Podmienkami, v ktorých bola zakomponovaná minimálna výška splátky, ktorú bola žalovaná povinná mesačne zaplatiť. Ak žalovaná vychádzala z predpokladu, že odčerpala celý úverový rámec 3.000 eur, tak z tejto dlžnej sumy činí 5% sumu 150 eur, v ktorej výške bola žalovaná povinná uhradiť minimálnu splátku splatnú dňa 25.04.2016, minimálne 15 eur. Z platobnej histórie vyplýva, že ČSOB, a.s. splátku splatnú dňa 25.04.2016 neevidovala ako neuhradenú, pričom súd prvej inštancie neuvádza, ako toto vyhodnotil, keď naopak dospel k záveru, že žalovaná splátku splatnú dňa 25.04.2016 vraj neuhradila. Keďže súd prvej inštancie na základe pripísania sumy 229 eur na úverový účet od tretej osoby dospel k takému záveru, že sa jedná o poslednú úhradu žalovanou, tak vychádzajúc z výšky splátky podľa Podmienok, suma 229,- eur musela pokryť a pokryla splátku splatnú dňa 25.04.2016 vo výške minimálnej splátky 150 eur a rozdiel 79 eur musel pokryť a pokryl nasledujúcu splátku splatnú dňa 25.05.2016, keďže žalovaná podľa Podmienok bola povinná uhradiť minimálnu splátku síce vo výške 5% z dlžnej sumy, avšak minimálne bola povinná túto uhradiť vo výške 15 eur, čo splnila, nemohla sa teda s týmito splátkami potom dostať do omeškania. Žalovaná zopakovala, že v konaní namietala aktívnu legitimáciu žalobcu aj z dôvodu, že právny úkon zosplatnenia má vady absolútnej neplatnosti pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nemohol tak vyvolať splatnosť celej pohľadávky, čím nemohlo dôjsť zo strany ČSOB, a.s. k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu ako nebankový subjekt s poukazom na ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí len konštatuje, že podľa jeho názoru nejde o absolútne neplatný právny úkon, čo následne dôvodí tak, že právny predchodca žalobcu využil svoje právo vyplývajúce z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho

zákonníka a vyhlásil okamžitú splatnosť úveru, a že zákon neukladá pod sankciou neplatnosti povinnosť uviesť, ktorú splátku veriteľ považuje za rozhodujúcu, s poukazom na obsah Oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru namietala žalovaná, že nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie zistil, že ČSOB, a.s. úver zosplatnila z dôvodu nezaplatenia, resp. omeškania splátky a že sa tak nestalo z dôvodu nezaplatenia iných záväzkov zo Zmluvy o úvere (z dôvodu nezaplatenia poplatkov, debetných úrokov, ktoré ako vyplýva z Podmienok), keďže banka si okrem iných oprávnení vymienila právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru pre omeškanie so splatením akejkoľvek sumy vyplývajúcej zo zmluvy voči banke, teda nie len v prípade omeškania so splátkou. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že právny predchodca žalobcu využil svoje právo vyplývajúce mu z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je tak založené len na domnienke. Žalovaná argumentovala, že zosplatnenie celého dlhu by malo obsahovať identifikáciu tej nezaplatenej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť právo na zosplatnenie celého dlhu s ohľadom na premlčanie zosplatneného dlhu podľa ust. § 103 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie nahradil to, čo v Oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti uvedené nie je a sám nahradil konkrétny skutkový dôvod vyhlásenia predčasnej splatnosti bankou, čo je neprípustné obzvlášť za stavu, keď sa jedná o spotrebiteľský vzťah a pochybil, keď neposudzoval právny úkon zosplatnenia z pohľadu ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože v Oznámení ako dôvod zosplatnenia úveru uvádza omeškanie s plnením záväzkov zo zmluvy bez skutkového vymedzenia s plnením konkrétne ktorého záväzku zo zmluvy a kedy splatného sa žalovaná mala dostať do omeškania. Žalobca na pojednávaní dňa 14.01.2020 vo vzťahu k právnemu úkonu zosplatnenia tvrdil, že žalovaná od 03/2016 bola v permanentnom omeškaní a týmto žalobca aj argumentoval kumulatívne splnenie zákonných podmienok vyhlásenia predčasnej splatnosti (t.j. uplynutie troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky, keď súčasne upozornil - výzvou zo dňa 11.07.2016 žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva úver zosplatniť), pričom ako súd prvej inštancie vyhodnotil toto zásadné tvrdenie žalobcu, nie je možné z jeho rozhodnutia zistiť. Žalovaná v konaní nerobila sporným tvrdenie žalobcu, že od 03/2016 bola v permanentnom omeškaní a potvrdila, že počnúc splátkou splatnou dňa 25.03.2016 sa dostala do omeškania, ktoré pretrvávalo aj po výzve a upozornení na vyhlásenie predčasnej splatnosti a trvalo aj v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti, pri tejto splátke nerozporevala, že by banka nemala splnené zákonné podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti, ale namietala premlčanie, keďže premlčacia doba začína plynúť od splatnosti nesplnenej splátky splatnej dňa 25.03.2016. Na túto obranu žalovaná reagovala tvrdením, že banka vyhlásila predčasnú splatnosť úveru pre omeškanie so splátkou splatnou dňa 25.09.2016, pričom žalovaná argumentovala, že potom neboli splnené zákonné podmienky vyhlásenia predčasnej splatnosti, pretože v čase zasielania výzvy zo dňa 11.07.2016, ktorá bola doručená žalovanej, nebola žalovaná so splátkou splatnou dňa 25.09.2016 v omeškaní troch mesiacov a vo vzťahu k nej logicky nemohla byť žalovaná bankou vo výzve dňa 11.07.2016 upozorňovaná na využitie práva úver zosplatniť, ak nedôjde k jej úhrade. Súd prvej inštancie nezdôvodnil, ako posúdil a ako sa vysporiadal s neuhradenou splátkou splatnou dňa 25.03.2016, od ktorej závisia ďalšie úkony banky (výzva banky zo dňa 13.05.2016 na zaplatenie sumy vo výške 184,68 eur, keď dlžná suma v súvislosti s omeškanou splátkou splatnou dňa 25.03.2016 je 180,40 eur, blokácia kreditnej karty bankou, keď od omeškania so splátkou splatnou dňa 25.03.2016 nedošlo k čerpaniu úveru žalovanou, žalobcom predložená opakovaná výzva banky zo dňa 08.06.2016, z ktorej obsahu vyplýva, že dlh podstatne stúpol na sumu 331,19 eur a teda, že dlh zo splátky splatnej dňa 25.03.2013 sa navýšil o ďalšiu neuhradenú splátku, žalobcom predložená posledná výzva banky zo dňa 11.07.2016 s upozornením na vyhlásenie predčasnej splatnosti, ktoré upozornenie korešponduje s neuhradenou splátkou splatnou 25.03.2016, keďže ku dňu 11.07.2016 žalovaná bola v omeškaní po viac ako 3 mesiace práve s neuhradenou splátkou splatnou dňa 25.03.2016 a pri tejto mala banka splnené podmienky vyhlásiť predčasnú splatnosť, na ktorú žalovanú preto aj upozornila v obsahu jej poslednej výzvy zo dňa 11.07.2016). Žalovaná argumentovala, že s úhradou splátky splatnej dňa 25.03.2016 trvalo omeškanie žalovanej aj v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti, s čím sa súd prvej inštancie nevysporiadal a vychádzal len z Oznámenia zo dňa 27.09.2016 a mechanicky odvodil, že mimoriadnu splatnosť úveru vyvolala splátka splatná dňa 25.05.2016. Z listinných dôkazov podľa žalovanej vyplýva, že vo vzťahu k tejto nezaplatenej splátke splatnej dňa 25.03.2016 mala banka naplnené kumulatívne všetky zákonné podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (uplynutie troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky splatnej dňa 25.03.2016, keď súčasne banka listom zo dňa 11.07.2016 upozornila žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva), preto od tejto nezaplatenej splátky splatnej dňa 25.03.2016 sa začína plynutie 3 ročnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňom 25.03.2019, pričom žaloba bola súdu doručená dňa 25.04.2019 a teda námietka premlčania vznesená žalovanou je dôvodná.

4. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca a uviedol, že súd vecnú legitimitáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta a že to, že sa súd prvej inštancie aj výslovne k vecnej legitimitácii nevyjadril, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal. Žalobca mal za to, že sa dostatočne vyjadril k problematike premlčania a objasnil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie súdu viacerými podaniami, ako aj ku svojim tvrdeniam predložil všetky potrebné dôkazy. Žalobca sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok potvrdil.

5. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaná písomne viac nevyjadrila.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania žalovanej (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), ktorá odvolaním napadla rozhodnutie súdu prvej inštancie, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

7. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti nároku uplatneného žalobou, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

8. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa po skutkovej stránke stotožňuje s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku prvoinstančného súdu. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nižšie zaoberá aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie v rozsahu, v akom sa s nimi nevyssporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a vysporiada sa aj s podstatnými tvrdeniami žalovanej uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

9. Podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

10. Podľa ust. § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

11. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

12. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

13. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vzťah medzi žalobcom a žalovanou posúdil ako spotrebiteľský vzťah. V konaní bolo pre rozhodnutie vo veci podstatným, či žalobca má aktívnu legitimitáciu na vymáhanie v žalobe uplatnenej pohľadávky voči žalovanej, preto rovnako postupoval správne, ak sa zaoberal týmto posúdením. Vzhľadom na žalovanou vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku bolo potrebné vysporiadať sa aj s touto argumentáciou žalovanej, čo súd prvej inštancie aj vykonal. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie podrobne zaoberal uvedenými právnymi otázkami a zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil svoju úvahu, na základe ktorej považoval nárok žalobcu za opodstatnený.

14. K odvolateľkou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také

skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

15. Vo vzťahu k uvedenému považuje odvolací súd za potrebné poukázať na uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo 218/2010, v zmysle ktorého: „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03)“.

16. K námietke odvolateľky, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v posudzovanej veci nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené.

17. K skúmaniu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je treba vecnou legitímáciou rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická či právnická osoba je subjektom práva alebo povinností, ktoré sú predmetom konania. Pokiaľ ide o dvojstranné právne pomery, v ktorých účastníci stoja svojimi návrhmi proti sebe, jedná sa buď o vecnú legitímáciu aktívnu (na strane žalobcu) alebo o vecnú legitímáciu pasívnu (na strane žalovaného). Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca domnieva, že strany sú účastníkmi určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba o to, či nimi skutočne sú, alebo nie sú.

18. Bez vyriešenia otázky vecnej legitímácie strán sporu nemôže súd vo veci rozhodnúť, pretože skúmanie vecnej legitímácie strany sporu je procesnou povinnosťou každého vo veci konajúceho súdu. Preskúmanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, túto súd skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta, a zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. Postup konajúceho súdu, ktorý opomenie vyriešenie kardinálnej otázky, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offio viazaný, protirečí obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru (pozri nálež ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 407/2016-37).

19. V kontexte vyššie uvedeného, správnosť záveru súdu prvej inštancie o danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť ani v odvolaní uvedená argumentácia žalovanej, že zo strany

ČSOB a.s. nedošlo k platnému a účinnému zosplatneniu predmetnej pohľadávky, pretože oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru dňa 25.09.2016 (listom zo dňa 27.09.2016) bolo vykonané v rozpore s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v čoho dôsledku nemohlo vyvolať účinky zosplatnenia dlhu a nebolo tak možné postúpiť žalobcovi dlh z úveru, ktorého splatnosť nenastala.

20. Ust. § 524 ods. 1 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka všeobecne upravujú podmienky postúpenia pohľadávok, pričom možnosť postúpiť pohľadávku môže byť vylúčená alebo obmedzená nielen zmluvným dojednaním, ale i zákonným ustanovením. V tom prípade treba vychádzať z prípadnej neplatnosti postúpenia porušujúceho zákonný zákaz alebo obmedzenie. V prejednávanej veci treba poukázať na to, že možnosť (resp. nemožnosť) postúpenia pohľadávky pri spotrebiteľskom úvere je osobitne upravená v ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch a v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), ktoré majú vo vzťahu k ust. § 524 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka povahu špeciálneho právneho predpisu a majú pri uplatňovaní prednosť pred týmto všeobecným právnym predpisom.

21. Ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu. Vyžaduje sa preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Žalobca, ktorému bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávky postúpená pohľadávka bankou, je povinný preukázať, že banka klienta písomne vyzvala na splnenie záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splnením svojho záväzku minimálne 90 dní. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru Národnej banky Slovenska ako centrálnej banky.

22. Je notoriou, že pri spotrebiteľských úveroch si veriteľ a dlžník dohodnú plnenie dlhu v splátkach. Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, je dlžník povinný uhradiť každú splátku k dohodnutému termínu. Veriteľ môže od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou) podľa dohody účastníkov alebo na základe rozhodnutia súdu či uznania práva. Predčasnú splatnosť peňažného záväzku môže veriteľ za podmienok upravených v ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka vyvolať jednostranným právnym úkonom.

23. Zo znenia ust. § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak sa nejedná o spotrebiteľský úver, môže veriteľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, a to bez akejkoľvek predchádzajúcej výzvy na zaplatenie dlžnej sumy, či upozornenia na možnosť predčasného zosplatnenia úveru ak (i) to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené, (ii) najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, t. j. splátky, pre ktorej nezaplatenie žiada zaplatenie celého dlhu.

24. Zo znenia ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pokiaľ ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach a spotrebiteľ sa dostal do omeškania so zaplatením splátky, môže dodávateľ uplatniť právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka (predčasne zosplatniť úver) najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (to znamená, nie skôr), pričom súčasne musí upozorniť spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva (na možnosť zosplatnenia; možnosť žiadať zaplatenie celej pohľadávky) v lehote nie kratšej ako 15 dní. Inak povedané, samotnému zosplatneniu úveru musí predchádzať výzva na zaplatenie omeškanej splátky úveru spolu s upozornením, že v prípade, ak dlžná splátka so zaplatením ktorej je dlžník v omeškaní najmenej 3 mesiace nebude zaplatená v lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, môže dodávateľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky.

25. Z obsahu súdneho spisu a napadnutého rozhodnutia vyplýva, že predmetom žaloby bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 3.131,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.131,88 eur od 28.11.2017 do zaplatenia zo Zmluvy o úvere, pričom k postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa ČSOB na žalobcu došlo Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.11.2017. Na základe Zmluvy o úvere (spotrebiteľskej zmluvy) poskytol postupca (ČSOB, a.s.) žalovanej peňažné prostriedky (úverový rámec 3.000 eur čerpaný prostredníctvom kreditnej karty), pričom splatnosť mesačnej splátky bola vždy 25. v mesiaci, úroková sadzba predstavovala 18,90 % p.a., debetná úroková sadzba 30 % p.a., RPMN predstavovala 20,97 % a celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť bola 3.304.89 eur (vychádzajúc z predpokladu, že úver bude okamžite vyčerpaný). Zároveň nebolo sporné,

že žalovaná čerpala peňažné prostriedky v celkovej výške 33.748,48 eur a vykonala úhrady v celkovej výške 32.550,88 eur, z úhrad bola na istinu započítaná suma 30.616,30 eur, na úroky suma 1.613,64 eur, na poplatky suma 314,50 eur a na úrok z omeškania suma 6,14 eur. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila svoje povinnosti vyplývajúce jej zo Zmluvy o úvere neplnením splátok v stanovených termínoch, postupca (ČSOB, a.s.) listom zo dňa 27.09.2016, doručeným žalovanej dňa 03.10.2016, oznámil žalovanej, že dňom 25.09.2016 vyhlásil celý úver za splatný a vyzval žalovanú na zaplatenie celého dlhu vo výške 3.239,61 eur. Pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala sumu vo výške 4.140,28 eur a pozostávala z istiny vo výške 3.131,88 eur, riadneho úroku vo výške 794,96 eur, z úroku z omeškania vo výške 213,44 eur, pričom žalobca si v konaní uplatnil len istinu vo výške 3.131,88 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania počnúc dňom 28.11.2017, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni účinnosti postúpenia pohľadávky a náhradu trov konania.

26. Z obsahu spisu - výpisu z účtu žalovanej rovnako vyplýva aj to, že posledná splátka úveru bola žalovanou uhradená dňa 14.04.2016 v sume 229,40 eur (pozn. odvolacieho súdu: súd prvej inštancie chybou v písaní uvádza sumu 229 eur), splátku splatnú dňa 25.04.2016 a žiadne ďalšie až do vyhlásenia predčasnej splatnosti dňa 25.09.2016 (t.j. splatné dňa 25.05.2016, 25.06.2016, 25.07.2016 a 25.08.2016) žalovaná neuhradila. Žalovaná bola výzvami postupcu (ČSOB, a.s.) zo dňa 13.05.2016, 08.06.2016 a 11.07.2016 vyzvaná na úhradu pohľadávky, pričom výzvou ČSOB, a.s. zo dňa 08.06.2016 a zo dňa 11.07.2016 (doručenou žalovanej dňa 22.07.2016), bola žalovaná zároveň upozornená na možnosť úver predčasne zosplatiť.

27. Výzvami postupcu (banky ČSOB, a.s.) zo dňa 08.06.2016 a 11.07.2016 bola splnená notifikačná povinnosť podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (upozorniť spotrebiteľa uplatnenie práva zosplatiť úver v lehote nie kratšej ako 15 dní) a boli naplnené všetky zákonné predpoklady pre zosplatenie úveru. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že aj keď to právny predchodca žalobcu explicitne neuviedol, ku dňu predčasnej splatnosti úveru dňa 25.09.2016 bola žalovaná v omeškaní viac ako tri mesiace s úhradou splátky splatnej dňa 25.05.2016 (mesačné splátky úveru boli splatné k 25-temu dňu v mesiaci) a pre túto splátku sa mohol celý dlh stať splatným, keďže v jej prípade boli splnené zákonné podmienky na vyhlásenie splatnosti celého úveru. Uvedené vyplýva tiež z výzvy na splatenie dlžnej sumy zo dňa 08.06.2016, v ktorej žalobca upozornil žalovanú na to, že ak k úhrade nedôjde, ČSOB, a.s. vyhlási celý záväzok zo Zmluvy o úvere za predčasne splatný. Možno teda dovodiť, že vychádzajúc z vykonaného dokazovania, k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.05.2016, tak ako dovodil súd prvej inštancie. Postupom uvedeným vyššie došlo aj k splneniu zákonných predpokladov pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (rozhodnutie NS SR R 60/2018), nakoľko banka ČSOB, a.s. žalovanú ako klienta písomne vyzvala na splnenie záväzku a napriek tomu žalovaná zostala v omeškaní so splnením svojho záväzku minimálne 90 dní.

28. Vychádzajúc z ust. § 565 Občianskeho zákonníka je v prípade nepretržitého (permanentného) omeškania dlžníka možnosť zosplatiť úver „obnovená“ každou ďalšou nezaplatenou zročnou splátkou, nie je preto správna argumentácia žalovanej, že možnosť zosplatiť úver zakladá prvá zročná omeškaná splátka 25.03.2016. Ani odvolacím námietkam žalovanej, ktorými rozporovala platnosť predčasného zoplatnenia úveru (absolútna neplatnosť pre neurčitosť podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka - neuvedenie dôvodu zosplatenia, neuvedenie pre ktorú zročnú splátku sa úver zospláťuje) nemožno priznať úspech a je potrebné ich považovať za špekulatívne. Občiansky zákonník pre úkon uplatnenia práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka žiadne osobitné obsahové náležitosti nestanovuje, navyše posudzujúc oznámenie zo dňa 27.09.2016 v nadväznosti na predchádzajúce výzvy zo dňa 13.05.2016, 08.06.2016 a 11.07.2016, je nepochybne zrejmý skutkový dôvod uplatnenia tohto práva právnym predchodcom žalobcu (nezaplatenie splatných záväzkov, na úhradu ktorých bola žalovaná vyzvaná). Prepočty uhradených splátok vykonané žalovanou sú nesprávne už len pre zjavné nepochopenie toho, že min. výška splátky 5% z dlžnej sumy podľa Podmienok sa nepočíta z poskytnutého úveru 3.000 eur, ale z celkovej dlžnej sumy (vrátane úrokov, poplatkov príp. iných dlžných súm). Mimo zásad elementárnej logiky je aj žalovanej výklad znenia Podmienok „výška minimálnej splátky je 5% z dlžnej sumy, avšak minimálne 15 eur“, ktoré žalovaná vykladá tak, že za každých okolností je splátka vo výške 15 eur dostačujúca; uvedená formulácia Podmienok však jednoznačne znamená, že výška splátky je rovná minimálnej sume 15 eur vtedy, ak výsledok výpočtu „5% z dlžnej sumy“ je menej ako 15 eur. V neposlednom rade námietky žalovanej ohľadne toho, že dňa 14.04.2016 nejde o splátku úveru žalovanou, ale o úhradu tretej osoby (teda posúdenie vzťahu medzi žalovanou

a treťou osobou a prípadné ich vzájomné nároky), je pre záver o tom, že splátka úveru bola prijatá na žalobcom označený úverový účet, bezpredmetná.

29. Pri posúdení otázky premlčania uplatneného nároku správne vychádzal súd prvej inštancie v čase jeho rozhodnutia z v tom čase ustáleného právneho názoru a rozhodovacej praxe, že po (predčasnom) mimoriadnom zosplatnení úveru objektívna premlčacia doba začína pre celý úver plynúť ako jeden celok, a to od okamihu zročnosti splátky, ktorá spôsobila zročnosť celého dlhu (§ 103 Občianskeho zákonníka druhá veta) a v zmysle čoho dovodil, že keďže premlčanie založila neuhradená splátka splatná dňa 25.05.2016, od jej zročnosti začala plynúť premlčacia doba, ktorá by uplynula 25.05.2019 a keďže žaloba bola podaná dňa 25.04.2019, námietka premlčania vznesená žalovanou nebola dôvodná.

30. Odvolací súd však poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022, z ktorého vyplýva záver, že:

„22.2. Kladným zhodnotením premisy, ktorú dovolateľ priliehavo označil ako „absurdnú“, že pri nevyhlásení uplatnenia pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka premlčanie plyní pred samotnou actio nata, t. j. ešte pred okamihom, kedy sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, dovolací súd dospel k záveru, že je neprípustné, aby ktorémukolvek veriteľovi plynula premlčacia doba v čase, keď ešte nemôže svoje právo uplatniť žalobou na súde.

22.3. Všeobecne prijímaná zhoda na neprípustnosti plynutia premlčacej doby pred samotnou actio nata vylučuje, aby práve v spotrebiteľských vzťahoch platila opačná logika, ktorá legitimizuje spätný začiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka; na uvedenom základe dochádza podľa dovolacieho súdu k tzv. skrytej medzere v zákone, čo v konkrétnom prípade znamená, že jazykový význam ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka je širší, než si to vyžaduje jeho teleologické pozadie a vo svojich dôsledkoch vyjadruje nalievajúcu potrebu prijatia pravidla, v zmysle ktorého ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka sa neuplatní v prípadoch, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. ...

24. Preto také hodnotenie nastolenej dovolacej otázky, ktoré vychádza z ústavného princípu právnej istoty, predvídateľnosti práva, ale aj z racionálnosti a vnútornej bezrozpornosti (konzistentnosti) všeobecne záväzných noriem v materiálnom právnom štáte, legitimizuje vec prejednávajúci senát na prijatie takého právneho záveru, v zmysle ktorého aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka a pri premlčaní práva dodávateľa na zaplatenie celej pohľadávky, sa pri strate výhody splátok (§ 565 Občianskeho zákonníka) spravuje začiatok plynutia premlčacej lehoty všeobecným ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. ...

27. Dovolací súd (vzhľadom na čas vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu a podaného dovolania), v súvislosti s možnými úvahami o existencii tzv. ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 71/2018) pripomína, že obdobnou otázkou sa dovolací súd zaoberal v rozhodnutiach (až) z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020 a z 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/224/2021, na ktoré v okolnostiach posudzovanej veci v celosti tiež poukazuje.“

31. Posudzujúc žalobcom uplatnený nárok v svetle vyššie uvedenej aktuálnej ustálenej rozhodovacej praxe, súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, i keď vecne dospel k správne záveru o nepremlčaní nároku žalobcu. Aplikujúc citovaný záver NS SR, v posudzovanej veci mohla byť pohľadávka voči žalovanej prvýkrát uplatnená až 26.09.2016 (úver bol zosplatnený dňa 25.09.2016) a v súlade s ust. § 101 Občianskeho zákonníka k premlčaniu nároku žalobcu zo Zmluvy o úvere došlo až 26.09.2019. Preto keď bola žaloba podaná na súd dňa 25.04.2019, bola podaná počas plynutia zákonnej trojročnej premlčacej doby (§ 101 Občianskeho zákonníka).

32. Pokiaľ odvolateľka v podanom odvolaní poukazuje na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, odvolací súd zdôrazňuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru NS SR, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané

iným senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiadúca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky nepristupujú úplne identicky, resp. úplne odlišne. Navyiac, ako bolo uvedené vyššie v konaní sporná otázka premlčania bola v medzičase vyriešená NS SR (uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022) a predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax NS SR.

33. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pričom k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku II. o trovách konania pristúpil len formálne za účelom jeho správnej formulácie a vykonateľnosti v súlade s ust. § 232 ods. 1 CSP (rozsudok NS SR zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6 Cdo 222/2016, sp. zn. 7Cdo/134/2017). Výroku o nároku na náhradu trov konania, aby bol tento vykonateľný, musí podľa NS SR: „zodpovedať aj formulácia výroku o trovách konania, t.j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.“

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP a § 396 ods. 1 CSP, tak že v odvolacom konaní úspešný žalobca má proti neúspešnej žalovanej nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).